

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **O. L. R.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem
sídlem náměstí Svobody 50, 342 01 Sušice

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2025, č. j. MV-5693-4/SO-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 3. 2025, č. j. MV-5693-4/SO-2025, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 269,40 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Václava Klepše, advokáta se sídlem náměstí Svobody 50, 342 01 Sušice.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2025, č. j. MV-5693-4/SO-2025 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 27. 8. 2024, č. j. OAM-13472-12/DP-2024 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia s tím, že platnost povolení se dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) neprodluhuje, neboť je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě podané dne 24. 3. 2025 nejprve namítl procesní pochybení správních orgánů spočívající v tom, že nebyl vyzván k doplnění podaného odvolání. Sdělil, že o existenci prvostupňového rozhodnutí se dozvěděl dne 1. 10. 2024 prostřednictvím svého zástupce, který nahlížel do správního spisu. Podal blanketní odvolání, o němž uvedl, že je doplní později. Vyjádřil se v něm také stručně k jeho včasnosti. Žádnou odvolací argumentaci nicméně neobsahovalo. Odvolání tedy podal řádně a včas, avšak nebylo odůvodněno, což konstatovala i žalovaná. Výzva k doplnění odvolání mu nebyla zaslána, ačkoliv správní orgány měly povinnost takto postupovat.
3. Svou žalobní argumentaci žalobce doplnil ještě v podání ze dne 10. 4. 2025 (doručeném zdejšímu soudu téhož dne). Nad rámec výše uvedeného konstatoval, že v průběhu správního řízení došlo k nesprávnému doručování výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí, protože se nemohl s podklady včas seznámit. Následně uvedl, že v době řízení pobýval na studentské koleji. Počátkem července 2024 mu byla doručována výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Vysvětlil způsob fungování doručování na studentské koleje, kde nejsou poštovní schránky se jmény ubytovaných a k doručování dochází zpravidla přes podatelnu, kde nebyla žádná výzva k převzetí doporučené zásilky evidována. Písemnost byla následně vrácena zpět správnímu orgánu prvního stupně, přičemž ani tento postup není správný. Doručovatel ji měl vložit na vhodné místo, kterým může být i podatelna na studentské koleji. Výzva k seznámení s podklady rozhodnutí ani výzva k převzetí zásilky mu tedy nebyla nikdy doručena. Tato vada má za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí. V případě obdržení výzvy totiž mohl v řízení v prvním stupni uplatnit relevantní námitky, případně doplnit důležité dokumenty a důkazy, což mu bylo znemožněno.
4. Následně žalobce namítl, že správní orgány pochybily při aplikaci zákonného důvodu zamítnutí žádosti, bylo rozhodováno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nebyla dodržena poučovací povinnost. Shrnl, že na území přicestoval počátkem roku 2023 a začal studovat v letním semestru prvního ročníku. První ročník tedy musel z podstaty věci opakovat, což učinil v akademickém roce 2023/2024. Měl potíže zejména se studiem biologie, a tak se rozhodl změnit obor. Tuto změnu učinil po konzultaci se studijním oddělením. Může přitom doložit, že se studiu předchozího oboru věnoval. Ve

studiu nového oboru je úspěšný a tuto změnu nelze hodnotit jako účelovou, natož aby představovala jinou závažnou překážku jeho pobytu na území České republiky.

5. Dále žalobce podotkl, že ve výzvě k seznámení s podklady rozhodnutí založené ve správním spisu není žádné poučení o skutečnosti, že by měla být jeho žádost zamítnuta. Je přitom zvykem, že správní orgány upozorňují účastníky řízení, že hodlají žádost zamítnout. Správní orgán prvního stupně také nijak blíže nezjišťoval okolnosti změny oboru, pročez došlo k pochybení při zjišťování skutkového stavu. Nad rámec zjištění studijních výsledků si nevyžádal žádné další podklady ani mu nedal možnost se k situaci vyjádřit. Žalobce tedy navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalované k novému projednání a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná v rámci svých vyjádření uvedla, že žalobce pobývá na území na základě pobytového oprávnění za účelem studia již od roku 2022, přičemž od té doby nedokončil žádné vysokoškolské studium, resp. nepostoupil ani do 2. ročníku. Aktuálně studuje v jiném magisterském studijním oboru. Popsaný stav odpovídá důvodům pro neprodloužení doby platnosti pobytového oprávnění. Není ve veřejném zájmu, aby na území pobývali cizinci, kteří neplní, resp. nenaplní účel pobytu.
7. Taktéž konstatovala, že žalobce uvedl námitku týkající se včasnosti odvolání. To, že i přes dostatečně dlouhou dobu pro doplnění odvolání, které avizoval do 14 dnů, je nedoplnil, nelze dávat k tíži správním orgánům. Podotkla, že za blanketní odvolání nelze považovat takové odvolání, které obsahuje alespoň jeden projednatelný odvolací důvod.
8. Ohledně namítaného nesprávného doručování výzvy k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaná uvedla, že v tomto ohledu nespátňuje žádné procesní pochybení, neboť správní orgán I. stupně zde postupoval v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. Podle § 169a odst. 1 zákona o pobytu cizinců doručuje-li správní orgán prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v řízení o žádosti podle tohoto zákona nebo v řízení o zrušení údaje o místě hlášeného pobytu cizince na území podle § 98a písemnost cizinci oprávněnému pobývat na území, doručuje cizinci pouze na adresu evidovanou v informačním systému cizinců podle § 158 odst. 3 nebo sdělenou podle § 19 odst. 3 správního řádu, a není-li údaj o této adrese veden, na adresu místa hlášeného pobytu cizince na území. V daném případě podmínky doručení písemnosti fikcí byly podle žalované naplněny, neboť bylo doručováno na správnou adresu, žalobce byl v obou případech (výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vydání rozhodnutí) vyzván k vyzvednutí písemnosti a poučen (viz prohlášení doručujícího orgánu na obálkách, v nichž byly písemnosti žalobci zasílány), zásilky obsahující doručovanou písemnost byly v případě nepřevzetí žalobcem na příslušné poště po uplynutí úložní doby vráceny zpět odesílateli a jsou uloženy ve správním spise.
9. Žalovaná dále k otázce doručování na studentskou kolej doplnila, že pokud je místem pobytu cizince vysokoškolská kolej, jsou obecně k doručování poštovních zásilek určeny přihrádky, přičemž takovéto doručování na vysokoškolských kolejích je notorietou. Studenti na vysokoškolských kolejích si na koleji nemohou umístit vlastní domovní schránky, v dispozici samotných studentů však je přistoupit na způsob, který je považován za standardní pro doručování písemností na vysokoškolských kolejích, či

nikoli. Přistoupit na takové doručování obnáší, že na studentům přístupném místě jsou umístěny přihrádky, do kterých jsou zásilky studentům umisťovány podle místních specifik. Akceptování uvedeného způsobu doručování písemností je spojeno s výhodami (možnost kdykoli z přihrádky písemnost vyzvednout) i nevýhodami (riziko, že jiná osoba, než adresát písemnost vyzvedne, v důsledku čehož adresátovi písemnost doručena nebude). Studenti však podle žalované na tento způsob doručení přistoupit nemusí. Je však povinností cizince, který má zájem pobývat na území, zajistit si k tomuto pobytu právní titul a věnovat se svým procesním povinnostem. V jeho zájmu je mít řádně označenou poštovní schránku, pravidelně kontrolovat její obsah a v případě, že si nepřeje, aby mu bylo doručováno na adresu hlášeného místa pobytu, například pokud se zdržuje i na jiné adrese, kde má možnost si písemnost lépe přebírat, nebo když v místě hlášeného pobytu nejsou zřízeny domovní schránky, může nahlásit jinou adresu pro doručování, ať již jako adresu pro doručování v daném konkrétním řízení ve smyslu § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. nebo jako adresu pro doručování pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu ve smyslu téhož ustanovení, která by byla zapsána do informačního systému cizinců ve smyslu § 158 odst. 3 věty druhé zákona č. 326/1999 Sb. Druhou z uvedených adres pro doručování by pak jakýkoliv správní orgán využíval pro doručování písemností. Je také možné případně zmocnit k přebírání poštovních zásilek jinou fyzickou osobu.

10. Žalovaná tak měla za to, že bylo pouze v dispozici žalobce přijmout taková opatření, aby bylo zajištěno, že se s každou písemností, jež mu bude zaslána, seznámí, tím spíše, bylo-li vedeno řízení o jeho žádosti (např. zvolením zmocněného zástupce pro doručování písemností, přebírání písemností na pobočce provozovatele poštovních služeb, zřízení datové schránky apod.).
11. K námitce žalobce, že nebyl v průběhu celého řízení ani jednou poučen o tom, že správní orgán hodlal jeho žádost zamítnout, žalovaná uvedla, že smyslem § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. není a ani z jiného ustanovení zákona č. 500/2004 Sb. nevyplývá, že by žalobci mělo být předem sděleno, že jeho žádost bude zamítnuta nebo že by mu dokonce měl být sdělen konkrétní zamítací důvod. Do rámce poučovací povinnosti, ať již v rámci seznamování s podklady pro vydání rozhodnutí nebo i v jiné fázi řízení, nepatří jakési sdělování předběžných právních závěrů správního orgánu ve vztahu věcnému posouzení žádosti. Žalovaná k tomu odkázala příkladmo na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 As 23/2011-88 ze dne 11. 11. 2011, v němž se soud, a i v návaznosti na předcházející rozsudek Městského soudu v Praze danou otázkou zabýval. Vzhledem ke skutečnosti, že byla výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí doručena v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., bylo pouze na žalobci, aby uvedl všechny okolnosti daného případu vedoucí ke kladnému posouzení jeho žádosti.
12. Žalovaná setrvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, neboť byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností a odmítla námitky uvedené v žalobě včetně jejího doplnění jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na úplný správní spis. Žaloba ani její doplnění podle názoru žalované nepřináší žádnou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost žalovaného rozhodnutí č. j. MV-5693-4/SO-2025 ze dne 11. 3. 2025, zpochybňovala. Navrhla tedy zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
14. Žalobce podal dne 21. 5. 2024 správnímu orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. K této žádosti mimo jiné doložil potvrzení o studiu X (dále jen „X“), a to v prvním ročníku magisterského navazujícího studijního programu X. V rámci tohoto programu je studentem fakulty v období od 12. 6. 2024 do 30. 9. 2025. Z výpisu z cizineckého informačního systému pak vyplynulo, že žalobci bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem studia v období od 1. 12. 2022 do 30. 6. 2023. Dále mu byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia od 7. 7. 2023 do 30. 9. 2023 a od 1. 10. 2023 do 30. 6. 2024. Z otisku vstupního razítka v cestovním dokladu žalobce se dále podává, že na území České republiky vstoupil dne 13. 12. 2022.
15. Součástí správního spisu bylo i jednotného potvrzení o přijetí ke studiu vydané X ze dne 1. 7. 2022 týkající se magisterského studijního programu X. Předpokládaná doba pobytu žalobce na území byla uvedena od 10. 9. 2022 do 30. 6. 2024 s tím, že zápis do studia je možný ve dvou etapách do 10. 2. 2023. Dále bylo ve spisu založeno i jednotné potvrzení o studiu vydané X ze dne 15. 5. 2023 týkající se magisterského studijního programu X s předpokládanou dobou pobytu žalobce na území od 16. 1. 2023 do 30. 9. 2023. Rovněž bylo součástí spisu jednotné potvrzení o studiu vydané X ze dne 11. 9. 2023 týkající magisterského studijního programu X s předpokládanou dobou pobytu žalobce na území od 16. 1. 2023 do 30. 6. 2024.
16. Správní orgán prvního stupně se dne 20. 6. 2024 prostřednictvím e-mailu obrátil na X s dotazy ohledně průběhu studia žalobce v magisterském studijním programu X. X v odpovědi uvedla, že žalobce byl studentem tohoto programu od 16. 1. 2023 do 23. 4. 2024, kdy mu bylo studium ukončeno z důvodu nesplnění požadavků. Během studia v letním semestru 2022/2023, zimním semestru 2023/2024 a opakovaném letním semestru 2023/2024 nesplnil ani jednu zkoušku a nezískal žádný kredit.
17. Posléze správní orgán prvního stupně zaslal žalobci výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Zásilku zaslal žalobci doporučeně do vlastních rukou. Na obálce vyznačil, že zásilka nemá být vrácena a má být vložena do schránky. Na doručence k této obálce bylo v části prohlášení doručujícího orgánu vyznačeno pouze to, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 1. 7. 2024, naopak nebylo nijak vyznačeno (zatržením příslušného políčka), že by byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Další část prohlášení doručujícího orgánu pak byla přelepena štítkem s podpisem a razítkem s datem 12. 7. 2024, ze kterého se podává, že zásilka byla vrácena z důvodu nevyzvednutí s tím, že adresát nemá schránku.
18. Následně správní orgán prvního stupně vydal dne 29. 8. 2024 prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že z informace poskytnuté X vyplývá, že žalobce po dobu tří semestrů vůbec neplnil stanovené studijní povinnosti. Za dobu svého pobytu nevyvinul žádnou studijní aktivitu, která by směřovala k řádnému absolvování studia. Dlouhodobě tak neplní účel pobytu. Neplnění účelu studia, tedy nedostatečné studium, časté střídání škol či oborů a nesměřování k úspěšnému absolvování lze podřadit pod pojem jiná závažná překážka pobytu na území. Podotkl, že standardní doba navazujícího magisterského studia na vysoké škole činí 2 roky. Kdyby tedy žalobce nepřetržitě studoval, měl možnost studium navazujícího magisterského studijního programu X

standardně absolvovat již v akademickém roce 2023/2024, případně 2024/2025. Studium však úspěšně nedokončil, když nevykonal ani jednu zkoušku a nezískal žádný kredit. Co se týče výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí, správní orgán prvního stupně poznamenal, že dne 11. 7. 2024 k jejímu doručení fikcí, když zásilka byla dne 1. 7. 2024 připravena k vyzvednutí s tím, že adresát nemá schránku. Zabýval se také otázkou přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí.

19. Dne 2. 9. 2024 oznámil zástupce žalobce správnímu orgánu prvního stupně převzetí zastoupení a požádal o možnost nahlédnout do správního spisu. Do správního spisu nahlédl dne 1. 10. 2024. Téhož dne podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V jeho rámci toliko uvedl, že je doplní do 10 dnů a že napadá prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu. Vyjádřil se také k otázce včasnosti podaného odvolání. Správní orgán prvního stupně dne 8. 10. 2024 zaslal prvostupňové rozhodnutí do datové schránky zástupce žalobce. Dne 3. 12. 2024 pak zaslal do datové schránky zástupce žalobce výzvu k odstranění vad odvolání ze dne 2. 12. 2024, č. j. OAM-13472-21/DP-2024. V ní uvedl, že akceptuje námitku týkající se včasnosti podaného odvolání. Dále podotkl, že z podaného odvolání není zřejmé, v čem konkrétně žalobce spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo. Vyzval jej tedy k odstranění vad odvolání a poskytl mu lhůtu 5 dnů od doručení výzvy. Tato výzva byla podle doručenký k ní připojené doručena do datové schránky zástupce žalobce dne 3. 12. 2024 ve 12.08:12 hodin.
20. Správní orgán prvního stupně posléze postoupil spis žalované, která dne 11. 3. 2025 vydala napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění žalovaná poznamenala, že žalobce pobývá na území již od roku 2022 a za tu dobu nedokončil žádné vysokoškolské studium, resp. nepostoupil ani do 2. ročníku. Aktuálně se snaží o studium dalšího 1. ročníku. Správní orgán prvního stupně se podle ní zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. Pobyt cizince je podmíněn plněním jednoho z konkrétních účelů aprobovaných zákonem o pobytu cizinců. Za řádné naplňování účelu pobytu v případě studia je třeba považovat skutečné a vážné studium, které se nestává pouze vedlejší aktivitou na území. Musí z něj být zřejmá i schopnost dospět v rámci tohoto účelu pobytu k jeho naplnění. V průběhu studií žalobce od roku 2022 dosud nelze hovořit o řádném plnění studijních povinností a směřování k absolvování studia. Pod pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území lze podle žalované zařadit i situace, kdy je prokázána zjevná pasivita cizince při plnění, resp. naplňování účelu pobytu. V posuzovaném případě žalovaná shledala naplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobce nečiní ve studiu dostatečný pokrok. Studijní aktivita v rámci předchozích pobytů dosahovala takové intenzity, že žalobce zjevně nesměřuje k deklarovanému cíli.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tím výslovně souhlasila a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s.

ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.

22. Podle věty první ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
23. Podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*
24. Podle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu *musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.*
25. Podle ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
26. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 31. 12. 2025) *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.*
27. Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
28. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
29. Zdejší soud se v první řadě zabýval námitkou, že žalobce nebyl vyzván k doplnění neodůvodněného odvolání podaného proti prvostupňovému rozhodnutí. Náležitosti odvolání upravuje výše citované ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Z něj vyplývá, že odvolání musí mimo jiné obsahovat i údaje o tom, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Již v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*“ (Srov též např. bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 6 As 413/2020-33, a tam citovaná judikatura.) Tato Nejvyšším správním

soudem zmiňovaná povinnost přitom platí i v případě, že odvolatel sám uvedl, že v určité lhůtě odvolání doplní a následně tak neučiní (srov. bod 10 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 As 69/2022-17). Procesní pochybení spočívající v nevyzvání k doplnění odvolání je pak na místě považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, ze dne 17. 4. 2018, č. j. 7 As 40/2018-33, či ze dne 5. 2. 2025, č. j. 7 As 267/2024-38).

30. V posuzované věci však správní orgány povinnosti vyzvat žalobce k doplnění odvolacích důvodů vyhověly. Ve správním spisu se totiž nachází výzva k odstranění vad odvolání ze dne 2. 12. 2024, č. j. OAM-13472-21/DP-2024, adresovaná zástupci žalobce. V ní správní orgán prvního stupně vyzývá žalobce, aby odstranil vadu podaného odvolání uvedením, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy, nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo, a to ve lhůtě 5 dnů. Z doručanky připojené k této výzvě vyplývá, že ta byla zástupci žalobce doručena prostřednictvím datové schránky dne 3. 12. 2024. Lze proto uzavřít, že žalobce byl k odstranění vad odvolání v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu vyzván. Na tom nic nemění skutečnost, že se tak stalo až po více než dvou měsících od podání odvolání. Rovněž lhůta poskytnutá žalobci k doplnění jeho odvolání byla dostatečně dlouhá, a to i vzhledem k tvrzení žalobce o doplnění odvolání a také postupu žalované, která vydala napadené rozhodnutí až dne 11. 3. 2025. Z těchto důvodů shledal zdejší soud uvedenou žalobní námitku nedůvodnou. Jelikož byl žalobce k odstranění vad odvolání řádně vyzván, nebylo třeba zabývat se tím, zda lze považovat v odvolání uvedenou argumentaci ohledně jeho včasnosti právě za uvedení údaje o tom, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.
31. Další námitka žalobce se týkala vady v doručování výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce namítal, že mu výzva nebyla řádně doručena a on neměl možnost se s podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. V této souvislosti zdejší soud předesílá, že žalobce jistě má v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto právo představuje jedno ze základních procesních práv ve správním řízení. Je přitom povinností správního orgánu aktivně vyzvat účastníka řízení k seznámení se s obsahem správního spisu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, či ze dne 27. 9. 2024, č. j. 7 As 89/2024-37).
32. V posuzované věci zaslal správní orgán prvního stupně výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí žalobci dne 24. 6. 2024, a to doporučeně do vlastních rukou. Zásilka s touto výzvou se mu ovšem vrátila zpět. Na vrácené obálce bylo toliko vyplněno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 1. 7. 2024. Žádným způsobem z ní nicméně nevyplývá, zda byl žalobce vyzván k vyzvednutí zásilky a řádně poučen o následcích, neboť taková skutečnost nebyla na obálce (doručence) nijak vyznačena (políčko s touto informací nebylo doručovatelem zatrženo). Tato podmínka je přitom nezbytná pro to, aby mohla nastat fikce doručení zásilky ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2024, č. j. 2 As 90/2024-21). Nadto část doručanky byla přelepena štítkem s informací o

vrácení zásilky a nejsou z ní tudíž patrné ani další informace důležité pro ověření správnosti údajů (jméno a podpis doručovatele, razítko a datum). S ohledem na tyto okolnosti je na místě konstatovat, že pokus o doručení zásilky a následující postup doručovatele nebyly prostřednictvím obálky s doručenkou dostatečně prokázány (viz také např. body 20 až 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Azs 132/2021-35). Správní spis tedy neobsahuje doklad o tom, že žalobci byla výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí řádně doručena (resp. že byly splněny podmínky pro doručení fikcí ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu).

33. Tato procesní vada (neumožnění seznámit se s podklady rozhodnutí) sice může vést ke zrušení správního rozhodnutí, avšak pouze mohla-li mít vliv na jeho zákonnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008-80, či ze dne 15. 4. 2025, č. j. 8 As 119/2024-46). Je to přitom právě žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2024, č. j. 5 As 342/2022-30, je pro úspěšnost námitky týkající se nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí nezbytné, aby „žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, nebo ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014-68).“ Žalobce v rámci své námitky neupřesnil, s jakými podklady nebyl seznámen (i když jistě mohl o těchto podkladech vědět, neboť jeho zástupce nahlížel dne 1. 10. 2024 do správního spisu) a jakým způsobem takové procesní pochybení mělo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Zejména neupřesnil, jak mohlo ovlivnit jeho možnost se bránit. Pouze zcela obecně zmínil, že by mohl uplatnit relevantní námitky a doplnit důležité dokumenty a důkazy. Jaké konkrétní námitky by vznesl, čím by ve správním řízení argumentoval a jaké důkazy by doplnil, však neuvedl (přiměřeně srov. např. bod 40 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2025, č. j. 4 As 313/2024-29). Nadto žádnou argumentaci nezmínil ani v odvolání podaném proti napadenému rozhodnutí, které ani na výzvu správního orgánu prvního stupně o odvolací důvody nedoplnil (jak již bylo rozebráno výše). Vzhledem k těmto okolnostem by uvedená námitka sama o sobě nemohla být důvodná.
34. Nicméně zdejší soud vyhodnotil jako relevantní námitku týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu, resp. pochybení správních orgánů při aplikaci zákonného důvodu zamítnutí žádosti. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že správní orgány zamítly žádost žalobce, neboť shledaly existenci jiné závažné překážky jeho pobytu na území ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Tu spatřovaly v nedostatečném pokroku ve studiu, tedy v nenaplnění účelu pobytu.
35. Jak správně uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, představuje „jiná závažná překážka“ pobytu cizince na území neurčitý právní pojem. Při jeho aplikaci je nutné náležitě odůvodnit, v jakém jednání žadatele o pobytové oprávnění správní orgány tuto překážku spatřují. Je třeba vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti věci pod daný pojem zařadit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, či ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27). Je pravdou, že za jinou závažnou překážku ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců může být v obecné rovině považováno i neplnění účelu povoleného pobytu (srov. např.

- rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015-144, či ze dne 30. 8. 2024, č. j. 5 Azs 137/2024-47). Lze také konstatovat, že *„časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné.“* (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33.) Aby tedy bylo možné hovořit o naplňování účelu pobytu v případě studia, musí se jednat o skutečné a vážně míněné studium. Součástí vysokoškolského studia přitom není pouze účast na výuce, ale i plnění studijních povinností spočívajících ve splnění předepsaného ukončení zapsaných předmětů. Pokud student (cizinec) tyto studijní povinnosti neplní, nelze hovořit o tom, že by plnil účel povoleného pobytu na území. Pouhou docházku na výuku a pokusy o složení zkoušek bez plnění povinností spojených s postupem ve studiu za takové plnění účelu povoleného pobytu považovat nelze. K tomuto závěru dospěly opakovaně ve svých rozhodnutích i krajské soudy rozhodující ve správním soudy. Odkázat lze kupř. na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2025, č. j. 57 A 5/2024-28, rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2025, č. j. 4 A 29/2024-32, ze dne 28. 7. 2025, č. j. 16 A 45/2024-30, a ze dne 25. 8. 2025, č. j. 21 A 14/2025-34, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 7. 2025, č. j. 63 A 9/2025-48. Stejně tak tento závěr potvrdil na podkladě kasační stížnosti podané proti poslední zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Plzni i Nejvyšší správní soud v bodě 15 rozsudku ze dne 27. 11. 2025, č. j. 10 Azs 183/2025-34.
36. Zdejší soud ovšem na tomto místě znovu zdůrazňuje, že správní orgány zamítly žádost žalobce, neboť shledaly jinou závažnou překážku jeho pobytu na území, nikoliv pro samotné neplnění účelu pobytu [viz ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců]. Jak přitom vyplývá kupř. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27 (na který ostatně odkazovala i žalovaná), je vždy *„nezbytné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti případu. Dojde-li správní orgán k závěru, že žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu účel dříve povoleného pobytu neplnil, nelze toto neplnění účelu automaticky považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území a jeho žádost tak automaticky zamítnout. [...] Nejvyšší správní soud přitom dříve ve svých rozhodnutích shledal neplnění účelu pobytu jako existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území např. v situaci, kdy tento účel nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu. Dále pak v situaci, kdy se cizinec účelově nebo na převážnou dobu odhlásil z evidence osob samostatně výdělečně činných či v případě deklarování podnikatelské činnosti pouze za účelem prodloužení povolení k pobytu (srov. výše citovaný rozsudek, č. j. 8 Azs 145/2014-97).“* Podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v tomto rozsudku musí jít o *„jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje.“*
37. V posuzované věci se jedná o případ, kdy žalobce přicestoval na území České republiky na přelomu let 2022 a 2023 a od ledna 2023 začal studovat na vysoké škole. V akademickém roce 2022/2023 absolvoval letní semestr a v akademickém roce 2023/2024 byl zapsán do opakovaného 1. ročníku studia. V průběhu tohoto studia nesplnil ani jednu zkoušku. Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěla žalovaná (i správní orgán prvního stupně) k závěru, že existuje jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Žalovaná dodala, že jiná závažná překážka pobytu na území existuje bez ohledu na nově doložené studium. S takovým posouzením se však zdejší

soud neztotožňuje. Jde sice o hraniční případ, avšak s přihlédnutím k individuálním okolnostem ještě jednání žalobce nenaplnuje intenzitu jiné závažné překážky pobytu na území. V posuzované věci nedošlo k žalovanou zmiňovanému vícečetnému opakování téhož ročníku, neboť žalobce opakoval první ročník studijního oboru X pouze jednou (byť neúspěšně), přičemž jeho studium započalo až v letním semestru prvního ročníku, pročež jej opakovat v zásadě musel. Je sice pravdou, že v rámci tohoto studia (v letním semestru akademického roku 2022/2023 a v akademickém roce 2023/2024) nesplnil žádnou zkoušku, ale tato skutečnost sama o sobě ještě nezakládá jinou závažnou překážku pobytu na území.

38. Existenci jiné závažné překážky pobytu na území shledaly správní soudy ve skutkově odlišných případech. Kupř. v žalovanou citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, studoval žalobce postupně na třech vzdělávacích institucích a v průběhu studia podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Na základě těchto skutkových okolností – udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, vyčkávání s podáním žádosti k jinému účelu pobytu (podnikání), pobývání na území ČR na základě fikce prodloužení pobytu, aniž by byl plněn účel, dospěly soudy k závěru, že rozhodnutí bylo zákonné. V případě žalovanou odkazovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2023, č. j. 13 A 35/2023-39, žalobce střídavě studoval jazykové kurzy a bakalářské studijní programy, které nedokončil. Po pěti a půl letech studia měl v úmyslu znovu studovat přípravný jazykový kurz, pročež Městský soud v Praze shledal správný závěr týkající se jiné závažné překážky pobytu. Obdobně kupř. v rozsudku ze dne 13. 10. 2025, č. j. 4 A 41/2024-52, Městský soud v Praze shledal správný závěr o existenci jiné závažné překážky pobytu v případě, že po studiu přípravného jazykového kurzu žalobkyně nastoupila jiný bakalářský studijní program, který nedokončila pro neabsolvování zapsaných předmětů. Rovněž z dalšího studia bakalářského studijního programu byla žalobkyně vyloučena. Následně požádala o změnu účelu pobytu kvůli studiu jazykového kurzu na jazykové škole. Městský soud v Praze proto aproboval závěr o pasivitě žalobkyně ve vztahu ke studiu. Stejně tak v žalovanou odkazovaném rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2024, č. j. 19 A 15/2024-50, se jednalo o situaci, kdy žalobce během čtyř let studoval na čtyřech školách, přičemž v každém takovém studiu se nacházel pouze v prvním ročníku a pro nesplnění předepsaných studijních povinností mu byla studia ukončena.
39. Z výše uvedeného souhrnu vyplývá, že řešené situace se zjevně významně odlišovaly od nyní posuzované věci. Neúspěšné studium prvního ročníku studijního programu (byť jej žalobce opakoval, když nastoupil až do letního semestru prvního ročníku a nesplnil studijní povinnosti) nelze bez dalšího vyhodnotit jako jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území. Žalovaná se měla zabývat i dalším studiem žalobce, což výslovně odmítla, a to i vzhledem k nesprávnému postupu správního orgánu prvního stupně, který žalobci nedoručil výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí (byť žalobce jistě mohl svou argumentaci uvést již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí). Ve vztahu ke zjišťování jiné závažné překážky pobytu na území není důvod omezovat posouzení rozhodných okolností pouze na dobu předcházející žádosti cizince o prodloužení doby pobytu. Naopak je nutné zjistit okolnosti případu a překážky posoudit k datu rozhodování (viz také bod 86 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2024, č. j. 19 A 35/2024-52, či bod 35 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2025, č. j. 4 A 41/2024-52).

40. Lze tedy uzavřít, že správní orgány pochybily, když pouze na základě skutečnosti, že žalobce jednou opakoval 1. ročník navazující magisterského studia a pro nesplnění studijních povinností bylo toto studium ukončeno, bez dalšího shledaly existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců pro nenaplnění účelu pobytu, aniž by hodnotily další skutkové okolnosti. Takové hodnocení považuje zdejší soud za paušální a nedostatečné. Zejména bylo na místě zohlednit příjezd žalobce až v průběhu akademického roku a zabývat se i dalším žalobcem dokládaným studiem, jakož i jeho ostatními aktivitami na území České republiky. V tomto ohledu správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když o dalším studiu žalobce a jeho ostatních aktivitách na území České republiky nezjišťovaly nic bližšího a spokojily se s paušálním závěrem o neúspěchu při studiu a nesměrování k deklarovanému cíli.
41. Pro úplnost zdejší soud dodává, že důvodnou není námitka týkající se poučovací povinnosti správních orgánů. Ty totiž nejsou povinny sdělovat předběžný úsudek o důkazech plynoucích z provedených důkazních prostředků. Své úvahy o hodnocení důkazů vtělí do odůvodnění správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30, či ze dne 26. 4. 2024, č. j. 5 Asz 20/2024-44). Správní orgán tak nemá ani povinnost poskytovat účastníkům řízení žádné poučení o tom, že hodlá žádost zamítnout. Samozřejmě jim však musí umožnit seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.
42. Závěrem zdejší soud ještě podotýká, že nepovažoval za potřebné provádět dokazování žalobcem doloženými dokumenty. E-mailovou komunikaci týkající se způsobu doručování na studentské koleje nebylo třeba provádět, neboť ve správním spisu se nenacházel doklad, ze kterého by řádné doručení vyplývalo. Pokud jde o další doložené dokumenty, ty se týkaly především žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě. Nebylo třeba jimi provádět dokazování vzhledem k závěru o důvodnosti podané žaloby a vrácení věci k dalšímu řízení žalované. Jelikož správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci, bude na nich, aby případně i k těmto dokumentům (vztahujícím se k pobytu žalobce a zejména jeho studiu a dalším aktivitám na území) přihlédly.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Z výše uvedených důvodů zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Věc zároveň vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované k dalšímu řízení. V něm bude třeba vzít náležitě v potaz všechny relevantní okolnosti týkající se pobytu žalobce na území České republiky. Zejména bude na místě zohlednit okolnosti týkající se jeho minulého i současného studia a případně se zabývat i jeho dalšími aktivitami na území České republiky. Správní orgány za tímto účelem řádně zjistí skutkový stav věci a své závěry následně náležitě vysvětlí.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, jež ve věci úspěch neměla.
45. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání

odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Dále se jedná o náklady na odměnu jeho zástupce za dva úkony právní služby ve výši 9 240 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 4 620 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (za dva úkony právní služby po 450 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zdejší soud neshledal důvod přiznat žalobci náhradu nákladů řízení na odměnu a hotové výdaje jeho zástupce za úkon právní služby spočívající v doplnění podané žaloby podáním ze dne 10. 4. 2025. Zdejší soud neshledal důvod, proč by nebylo možné uplatnit všechny žalobní body v rámci jednoho podání a ani žalobce žádný takový důvod neuvádí. Uvedené doplnění žaloby tak nelze považovat za úkon provedený účelně, když se jednalo toliko o nedůvodné rozdělení žalobní argumentace do dvou samostatných podání. Jelikož je zástupce žalobce od 11. 11. 2025 registrován jako plátce daně z přidané hodnoty, což zdejší soud zjistil z veřejně dostupných zdrojů, zahrnují náklady řízení v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 2 129,40 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 16 269,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 27. února 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce